

ningsfulde skridt var etableringen af en våbenhvile langs Suez-kanalen, som nu havde været i kraft i 14 måneder. Tidspunktet var nu inde til at tage et tredje betydningsfuldt skridt henimod fred.

Et sådant tredje skridt var væsentligt, fordi det kunne foretages nu, fordi det havde en praktisk karakter, fordi det kunne hjælpe til at skabe den tillid mellem parterne, som nu manglede, og fordi det ville være et skridt henimod en fuldstændig gennemførelse af resolution 242.

Det skridt, USA havde i tankerne, var en interimsaftale om Suez-kanalen. Fra amerikansk side havde man fremlagt en række konkrete ideer til drøftelse, som alle sigtede på at imødekomme begge parters legitime interesser. Disse ideer kunne blive grundlaget for et gennembrud henimod en forhandlingsløsning, men de forudsatte yderligere fortrolige samtaler mellem parterne, som man fra amerikansk side håbede kunne finde sted efter følgende retningslinier:

*a. Forholdet mellem en interimsaftale og en altomfattende fredsftale.*

Det måtte haves for øje, at en Suez-kanal-aftale kun var et skridt henimod en fuldstændig gennemførelse af resolution 242 indenfor en rimelig tid og ikke et mål i sig selv. Endvidere måtte ingen af parterne realistisk forvente – som ét led i en interimsaftale – at der ville kunne opnås fuldstændig enighed om de enkelte elementer i en altomfattende fredsftale. Betingelserne herfor måtte udarbejdes under ambassadør Jarings ledelse.

*b. Våbenstilstanden.*

Det endelige mål måtte være en permanent afslutning på krigstilstanden, men en sådan forpligtelse var dog ikke realistisk indenfor rammerne af en interimsaftale. En våbenstilstand gældende for en kortere periode ville heller ikke være realistisk. Med god vilje hos begge parter skulle det være muligt at nå til en fælles forståelse om dette spørgsmål.

*c. Tilbagetrækningszonen.*

Der var vigtige strategiske hensyn forbundet med dette spørgsmål, men på baggrund af de drøftelser, USA havde haft med

parterne, var det den amerikanske opfattelse, at det skulle være muligt at imødekomme begge parters interesser. Det mest betydningsfulde aspekt af en interimsaftale kunne dog vise sig at være, at den gjorde princippet om tilbagetrækning som et skridt henimod en fredsftale til en praktisk frem for en teoretisk foranstaltning.

*d. Overvågningsarrangementernes karakter.*

Begge parter måtte have tillid til, at aftalen ikke ville blive brudt og at det fornødne maskineri ville blive oprettet for at sikre, at ethvert brud på aftalen kunne konstateres øjeblikkeligt.

*e. Ægyptisk tilstedeværelse øst for Suez-kanalen.*

Genåbningen af Suez-kanalen ville forudsætte tilstedeværelsen af ægyptisk personel øst for kanalen. I spørgsmålet om ægyptisk militær tilstedeværelse på kanalens østbred havde parterne modstående synspunkter, men heller ikke for en løsning af dette spørgsmål var mulighederne negative.

*f. Benyttelsen af Suez-kanalen.*

USA havde længe haft den opfattelse, at kanalen skulle være åben for passage for alle nationer, og dette princip var da også klart indeholdt i resolution 242. Det drejede sig nu blot om at afgøre tidspunktet for dette princip gennemførelse. Efter amerikansk opfattelse skulle det være muligt at nå til en aftale herom.

En interimsaftale ville gøre det lettere for parterne at tage det første skridt henimod fred, genåbne Suez-kanalen for den internationale skibsfart, genoprette Ægyptens autoritet over et stort nationalt aktiv, adskille de stridende parter, indebære den første israelske tilbagetrækning, udstrække våbenhvilen, formindske risikoen for stormagternes involvering og være et vigtigt skridt henimod den fuldstændige gennemførelse af resolution 242. Hvis lederne i området ville gribe denne mulighed, ville de give deres folk nyt håb om ro, fremskridt og fred.

Sovjetunionen udtalte, at de usande argumenter, hvormed Israel søgte at dække over sin virkelige politik, var faldet fra hinanden. Israel havde fået tilbudt de største garantier